

[Ib Christensen]

parti i folketinget bekæmper den voksende protektionisme inden for EF.

Det er meget vigtigt for at varetage danske interesser og danske selvstændighedsinteresser, at den samlede EF-modstand bliver styrket, og hvis man ikke står på et marxistisk grundlag, men vil stemme for en konstruktiv, konkret og veldefineret alternativ politik til EF-politikken, til EF-unionen, er der kun retsforbundet, man i praksis kan støtte.

Hr. Poul Schlüter var glad for Grækenlands indtræden, men Grækenlands, Spaniens og Portugals indtræden sammen med om nogle år Tyrkiets – for Tyrkiet har jo en associeringsordning med henblik på medlemskab – vil jo betyde, at De europæiske Fællesskaber i endnu større omfang end i dag bliver centraleuropæisk og navnlig sydeuropæisk orienteret, og at Danmark rent faktisk, i endnu højere omfang end det i dag er tilfældet, bliver en nordmark, en udmark, i EF, og at vi i praksis, fordi vægten forskydes mod syd, i endnu højere grad afskæres fra et indest nordisk samarbejde.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om den indre politiske situation, hvor vi jo kan konstatere et totalt sammenbrud for indkomstpoltikken, og nu siger statsministeren i sin tale, at lønmodtagerne har taget til efterretning, at man lavede dette overenskomstovergreb eller -indgreb. Hvorfra ved statsministeren i grunden det? For statsministeren var jo med til at afvise retsforbundets forslag om at sende hele overenskomstindgrebet ud til urafstemning blandt lønmodtagerne eller til afgørelse ved deres kompetente forsamlinger alt efter de fagretlige regler, de har – i øvrigt selvfølgelig også på arbejdsgiversiden. Regeringen afviste også vores forsøg på at sende hele forslaget til folkeafstemning. Lønmodtagerne har faktisk ikke haft noget som helst at skulle have sagt med hensyn til et statsligt diktat over deres løn- og arbejdsvilkår. At de så ikke laver overenskomststridige eller, som det nu i visse tilfælde hedder, ulovlige strejker, er kun tegn på almindelig dansk fredssommelighed, det er ikke tegn på accept. Det tror jeg ikke nogen lønmodtagerorganisation kan stå model til.

Vi ser jo også, at EF-bindingerne på det valutariske område har negative virkninger for beskæftigelsen, og det er derfor på høje tid, at vi ændrer valutapolitiske signaler, som jo også flere dagblade nu slår på efter den

rapport, jeg tidligere har refereret til. Den kunstige opskrivning af den danske valuta har klart haft negative virkninger for beskæftigelsen, og derfor må man omsider lytte til, hvad økonomerne siger.

Men regeringen prøver at finde fejlene andre steder. Det er olieprisernes skyld det hele, og hvis ikke det er olieprisernes skyld, så er det kommunerne, der bruger for mange penge. Det er stort set det, man kan læse af statsministerens tale og høre af, hvad han siger. Dertil er at sige, at hvis der havde været ført en mere ansvarlig økonomisk politik her i landet, havde vi været mere modstandsdygtige over for den priskekspllosion, der sker i energisektoren. Og dertil er videre at sige, når det drejer sig om de kommunale udgifter, at det er udgifter, man har pålagt kommunerne ved at dyngte kommunerne til med opgaver, der hidtil var statslige. Hvad enten det er inden for forsorgsområdet eller andre områder, så siger man i decentraliseringens navn – og også statsministeren bekender sig her i sin tale til kommunalt selvstyre – at det skal kommuner, og det skal amtskommuner lave. Ja men så må de jo få pengene et sted fra. Så er de jo nødt til at hæve skatterne. Derfor er det letkøbt, at regeringen nu pludselig vil til at gribe ind mod det kommunale selvstyre for at begrænse deres udgiftseksplosion, en udgiftseksplosion, som staten og regeringen selv i allerhøjeste grad har været med til at påtvinge kommunerne.

Men naturligvis er det utrygt, hvis det forholder sig således, at stigningen i antallet af offentligt ansatte indtil 1982 bliver 72.000, som vismændene mener, eller 11.500, som regeringens budgetredegørelse opererer med. Jeg kunne godt lide at spørge, hvad der er det rigtige tal af de to; der er jo ganske betydelig forskel.

Så siger regeringen, at den indgående må overveje de forskellige ting, men det dækker jo over, at regeringspartierne helt øjensynligt ikke kan blive enige. De kan ikke blive enige om finanslovens udformning. De kan ikke blive enige om, hvorvidt vi skal devaluere eller vi ikke skal devaluere. De kan ikke blive enige om så mange ting, og det er derfor, vi må sige, at det er en meget mager redegørelse.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om det er rigtigt, at regeringen har planer om indførelse af en energiafgift på 2 mia kr.,